

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 19-03-2019		
Prilog	Prilozi	Poštom
Klasa: JP/II-034-02/18-01/353		
Ur. broj: 383-01/19-17		

Poslovni broj: UsII-125/19-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja INA - Industrija nafte d.o.o., Zagreb, Avenija V. Holjevca 10, kojeg zastupaju opunomoćenici Tomislav Orehovec, Irena Vinter Gregurić, Krešimir Kiš, Martina Šimunović Lepoša, Ksenija Grejić Dolenc, Ivan Oršolić i Domagoj Mikašek, odvjetnici Odvjetničkog društva Ilić, Orehovec&Partneri d.o.o., Zagreb, Smičiklasova 18, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba GKP ČAKOM d.o.o., Čakovec, Mihovljan, Mihovljanska 10 i MIKOL d.o.o., Čakovec, Stjepana Bencea 10, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 7. ožujka 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/18-01/353, urbroj: 354-01/18-10 od 14. lipnja 2018.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena na Odluku o odabiru, kojom je naručitelj GKP ČAKOM d.o.o. (dalje: naručitelj) odabrao ponudu ponuditelja MIKOL d.o.o. (dalje: odabrani ponuditelj) u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2018/S OF2-0005484, predmet nabave: naftni proizvodi gorivo (po grupama) te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu zbog toga što tuženik nije pravilno primijenio zakon, nije postupio prema pravilima postupka odnosno nije pravilno utvrdio činjenice, a iz utvrđenih činjenica je izveo pogrešan zaključak. U bitnom, tužitelj navodi kako je među strankama sporno da li je odabrani ponuditelj mogao ponuditi rok plaćanja dulji od 60 dana temeljem Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi ("Narodne novine", broj: 108/12., 144/12., 81/13., 112/13., 71/15. i 78/15.-dalje: Zakon o financijskom poslovanju). Smatra kako su i ponuditelji i naručitelj prilikom određivanja uvjeta vezanih za rok plaćanja obvezni poštovati odredbe citiranog Zakona, a kakvo je stajalište zauzeo i sam tuženik (rješenje, klasa: UP/II-034-02/18-01/309 od 10. svibnja 2018.). Sadržajno citira odredbu članka 11. stavka 1. i 2. Zakona o financijskom poslovanju, prema kojoj se u poslovnim transakcijama među poduzetnicima može ugovoriti rok ispunjenja novčane obveze

do 60 dana, te istu odredbu povezuje s odredbom članka 14. stavka 5. toga Zakona, koja određuje uvjete pod kojima su ništetne odredbe ugovora u vezi s rokom. Mišljenja je kako je osnovno pravilo da se među poduzetnicima ne može ugovoriti rok ispunjenja dulji od 60 dana, dok iznimno kod ugovora o robno trgovačkom kreditu navedeni rok može biti i dulji do najviše 360 dana, a što posljedično znači da je odabrani ponuditelj mogao ponuditi rok plaćanja dulji od 60 dana samo u slučaju ako je u postupku javne nabave predviđeno sklapanje ugovora o robno trgovačkom kreditu. Međutim, sukladno odredbama Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine", broj: 120/16. - dalje: ZJN) nije moguće sklapanje takvog ugovora, a koji zaključak tužitelj obrazlaže citiranjem odredaba članka 1. stavka 1. i 2. te članka 3. stavka 1. točke 32. do 35. ZJN-a. Dodaje kako naručitelj nije ni u natječajnoj dokumentaciji ni u prijedlogu ugovora predvidio da će se s odabranim ponuditeljom sklopiti ugovor o robno trgovačkom kreditu, a što je bitno obzirom da je za sklapanje takvog ugovora neophodna jasno izražena volja stranaka za njegovim sklapanjem. Slijedom izloženog, tužitelj predlaže ovom Sudu da, nakon održane usmene rasprave, poništi osporeno rješenje tuženika, Odluku o odabiru naručitelja od 18. travnja 2018. u odnosu na Grupu 1 Naftni proizvodi - gorivo - preuzimanje na postajama za točenje goriva te naloži naručitelju da mu nadoknadi troškove žalbenog postupka, kao i troškove predmetnog upravnog spora, sve na način i u iznosima iskazanim u tužbi.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, protivi se tužbenom zahtjevu. U bitnom, ističe da je u konkretnom slučaju ocjenjivao zakonitosti naručiteljeve radnje pregleda i ocjene odabrane ponude, i to dodjelu bodova za rok plaćanja kao jedan od kriterija ENP-a, a koju radnju je naručitelj, temeljem članka 290. stavka 1. ZJN-a, dužan provesti u skladu s uvjetima i zahtjevima postavljenim u dokumentaciji o nabavi. Zakonitost same dokumentacije o nabavi te njenu usuglašenost s pozitivnim propisima moguće je pred tuženikom dovoditi u pitanje/osporavati u fazi postupka javne nabave koja prethodi pregledu i ocjeni ponuda. Protekom prekluzivnog roka za žalbu na fazu objave dokumentacije o nabavi i početkom faze pregleda i ocjene ponuda, zakonitost dokumentacije o nabavi kao i njenu usuglašenost s pozitivnim propisima više nije moguće osporavati/ocjenjivati, već su ju svi sudionici dužni primjenjivati onakvom kakva ona jest (članak 406. ZJN). Stoga je neosnovan, a povrh svega i zakašnjeli tužiteljev navod da su i ponuditelji i naručitelj prilikom određivanja uvjeta vezanih za rok plaćanja obvezni poštivati odredbe Zakona o financijskom poslovanju, jer to više nije moguće ocjenjivati u ovoj fazi postupka javne nabave. Smatra neosnovanim i navod tužitelja da prema odredbama ZJN-a nije moguće sklapanje ugovora o robno trgovačkom kreditu, što nastavno detaljno obrazlaže dajući definicije tog i ugovora o javnoj nabavi. Navodeći i druge razloge zbog kojih smatra osporeno rješenje na zakonu utemeljenim, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba GKP ČAKOM d.o.o., ovdje naručitelj, u odgovoru na tužbu smatra tužbene navode u cijelosti neosnovanim po svim točkama tužbenog zahtjeva. U bitnom, navodi da ugovor o robno trgovačkom kreditu u hrvatskom zakonodavstvu predstavlja neimenovani ugovor, čiji sadržaj i postupak sklapanja nisu posebno propisani zakonom, prema tome, nigdje nije potrebno izričito naglasiti i napisati da se sklapa ugovor o robno trgovačkom kreditu, već se iz samog sadržaja potpisanog ugovora razabire volja stranaka da takav ugovor sklope. U konkretnom slučaju rok plaćanja smije biti dulji od 60 dana, ali ne dulji od 360 dana te ne smije, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, biti prouzročena očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu ugovornika novčane obveze, što ovdje nije ispunjeno. Pri tome naručitelj ukazuje na rješenje tuženika od 10. svibnja 2018., a na koje ukazuje i tužitelj u tužbi, navodeći da isto nije primjenjivo na ovaj postupak. Naručitelj prilaže i mišljenje Ministarstva financija, Porezne

uprave, klasa: 423-08/14-01/76 od 15. svibnja 2014., iz kojeg također proizlazi da bi se ugovor o javnoj nabavi robe (goriva) koji bi bio sklopljen između naručitelja i odabranog ponuditelja mogao smatrati ugovorom o robno trgovačkom kreditu, te da se takvim ugovorom može smatrati svaki ugovor u kojemu je odobrena odgoda plaćanja, odnosno svaki ugovor u kojemu je odobren rok ispunjenja novčane obveze, koji se ne podudara s trenutkom ispunjenja obveze druge ugovorne strane. Iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra osporeno rješenje na zakonu utemeljenim, naručitelj predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba MIKOL d.o.o., ovdje odabrani ponuditelj, u odgovoru na tužbu ističe kako ima pravo odrediti rok plaćanja od 90 dana, sve prema tumačenju Porezne uprave, a prema kojem se ugovaranje dulje od 60 dana može ponuditi tj. ugovoriti kada ne ide na štetu vjerovnika novčane tražbene, u ovom slučaju prodavatelja, slijedom čega se slaže s odgovorom na žalbu naručitelja jer se u konkretnom slučaju ne radi o prouzročenoj neravnopravnosti u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu vjerovnika, ovdje odabranog ponuditelja, obzirom da je kao vjerovnik novčane obveze te svojom voljom, a ne na traženje naručitelja ponudila rok plaćanja od 90 dana. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prije svega potrebno je istaknuti da je ovosudnim rješenjem, poslovni broj: UsII-311/18-2 od 26. srpnja 2018., Sud zastao s postupkom u ovom upravnom sporu do donošenja odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske o ustavnosti odredbe članka 434. i članka 435. ZJN-a. Odlukom, broj U-I-2911/2017 od 5. veljače 2019. (zaprimljena u ovom Sudu 13. veljače 2019.), Ustavni sud Republike Hrvatske je odbio zahtjev za ocjenu suglasnosti s Ustavom citiranih zakonskih odredaba, slijedom čega je, uvažavajući načelo učinkovitosti iz članka 8. Zakona o upravnim sporovima, ovaj Sud nastavio predmetni spor bez donošenja posebnog rješenja o tome.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbio žalbu tužitelja, pri čemu je za svoju odluku dao valjene, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 290. stavka 1. ZJN-a propisano je da nakon otvaranja ponuda javni naručitelj pregledava i ocjenjuje ponude na temelju uvjeta i zahtjeva iz dokumentacije o nabavi te o tome sastavlja zapisnik.

Prema pak odredbi članka 406. stavka 2. ZJN-a, žalitelj koji je propustio izjaviti žalbu u određenoj fazi otvorenog postupka javne nabave sukladno odredbi stavka 1. ovoga članka nema pravo na žalbu u kasnijoj fazi postupka za prethodnu fazu.

Razmatrajući podatke sveza spisa, osobito sadržaj dokumentacije o nabavi i dostavljenih ponuda, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. Ovo stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava, osnovano zaključio da je ponuda odabranog ponuditelja sukladna odredbama dokumentacije o nabavi, koju tužitelj u odnosu na kriterij roka plaćanja nije žalbom osporavao, niti je tražio ikakva pojašnjenja s tim u vezi, a što ne dovodi u sumnju ni navodima tužbe.

Pri tomu je tuženik dao detaljnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da u konkretnom slučaju naručitelj nije povrijedio odredbe ZJN-a time što je

prihvatio ponudu s rokom plaćanja od 90 dana, niti se ovdje radi o ništetnoj odredbi ugovora u smislu članka 14. stavka 5. Zakona o financijskom poslovanju, a koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su zasnovani na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba materijalnog prava primijenjenog u postupku.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnovanim tužbene prigovore. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovore na tužbu koje su dali tuženik, naručitelj i odabrani ponuditelj, čime mu je omogućio očitovanje na njihove navode, nakon čega je, razmatrajući sve podneske stranaka i priložene dokaze, a imajući u vidu da tužitelj svojim tužbenim navodima u stvari osporava samo primjenu prava, predmetni spor riješio bez rasprave u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima.

Na kraju, a u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora napominje se da, sukladno odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije određeno. Kako tužitelj nije uspio s tužbom u predmetom upravnom sporu, to je njegov zahtjev za naknadu troškova valjalo odbiti.

Slijedom izloženog, a s obzirom da ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim, to je valjalo, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 7. ožujka 2019.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

